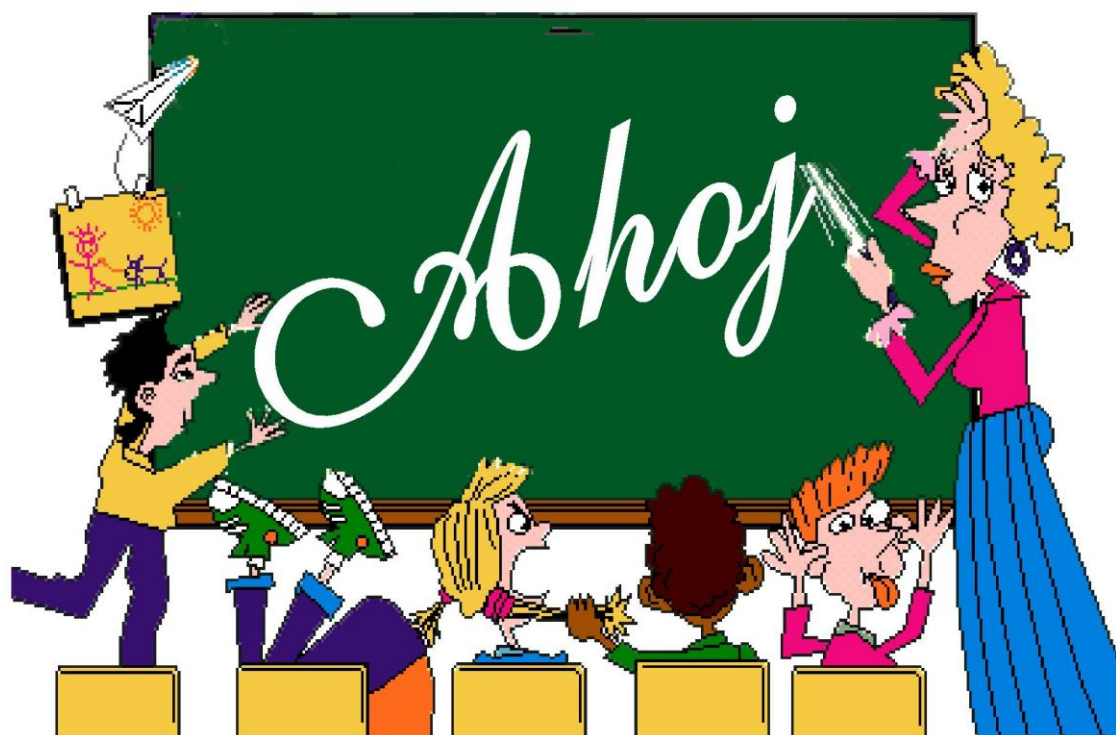

číslo: 12

rok: 2013

SPĚŠLÍK

ČASOPIS PRO 1. STUPEŇ ZŠ BLATENSKÁ

NADĚJE UMÍRÁ POSLEDNÍ

„Když srdce truchlí, nevěř, co ti namlouvá!“

Publilius Syrus: Myšlenky

Neopětovaná láska

Antonie Polatová

Byli dobří kamarádi od školních let. Velmi si spolu rozuměli. Prakticky se nehádali, pouze si občas vyměňovali názory, což je úplně normální. Svěřovali si ta největší tajemství ... Jak společně trávili mnoho času a dospívali, něco se v jejich vztahu začalo měnit.

Dívka už necítila jen přátelské sympatie ke svému kamarádovi. Uvědomovala si, že je jí v jeho společnosti čím dál příjemněji. Když si spolu povídali, běhal jí mráz po zádech. Poprvé v životě cítila něco nepopsatelného ... LÁSKU ... Zamilovala se do něj. Hltala každé jeho slovo, vnímala každý jeho pohled, splnila každé jeho přání... O svých pocitech však mlčela. Držela to v sobě celý rok! Nikomu toto své velké tajemství neprozradila. Ale déle to už nevydržela a chlapci napsala: „Miluji tě.“ Přečetl si to a neodepsal. Dívka se mu po chvíli, která pro ni byla nekonečná, opět ozvala: „Co se stalo? Proč neodepisuješ? Jsi naštvaný?“ Odepsal velmi stroze: „Zaskočilo mě to.“ Domluvili se, že se půjdou projít.

Svítilo slunce, a tak se vydali k řece. Bavili se zase o všem možném a o choulostivé zprávě za celou hodinu nepadlo ani slovo. Dívka začala být trochu nervózní, proto se po hodině ke svým pocitům vrátila. Řekl jí však, že se omlouvá, ale že sama dobře ví, jak jeho předešlé vztahy dopadly. A ve své obhajobě pokračoval: „Teď se nechci na nikoho vázat, chci si užívat volnost ...“ Dívka začala plakat, proto ji utěšoval slovy: „Já ti za to nestojím.“ Uklidnila se a on ji doprovodil domů. Zastavili se, sedli si na lavičku a chlapec se jí zahleděl hluboko do očí ... Domluvili se, že si napíší.

Nebyl ještě ani večer a už seděli u počítače. Psali si až do noci. Už se nevyhýbali citlivému tématu. Chlapec chtěl vědět, jak se do něho mohla takhle zamilovat. Nechtěl jejich vztah zničit, necítil však nic víc než silné přátelství. Přál si, aby se nic nezměnilo.

Po měsíci se však zamiloval do jiné. Chtěl být upřímný, proto se hned své kamarádce svěřil. To ještě nic neznamenalo. Po týdnu se však dozvěděla, že tou jeho novou láskou je její nejlepší kamarádka. Začala brečet a nebyla k utišení. Doma seděla jako tělo bez duše. Potřebovala se z toho vypsát. Proto se rozhodla, že mu pošle dopis.

Dala se do psaní a psala a psala: „Láska je krásná, to vím a nepopírám. Ale když skončí ... Srdce pláče bolestí, oči se zalijí slzami ... Chce se ti rvát, křičet, plakat ... možná i umřít ... Nikdo ti nepodá pomocnou ruku ... Proč jen mě nevidíš ... Proč jsi mě nechal doufat ... Proč ses na mě díval svými krásnými očima ... Hrozně to bolí, nikdo ti však nepomůže. Dala bych celý svůj život, jen abys mě měl aspoň trochu rád. Jak to mám všechno sama zvládnout ... Nechci se smát, když se mi chce brečet ... Jak mám zapomenout ... Já vlastně ani nechci! Každý den si říkám, že tě nemiluji! Že tě nenávidím! Lžu však sama sobě. A to je na tom to nejhorší!!! Protože se bojím, že zapomenu. Bojím se, že nikdy nenajdu odvahu ti tohle říct ... Bojím se, že se mi vysměješ ... Co když tě nepřestanu milovat?! Já už tu holku, co se stále směje a všechno zvládne, NENÁVIDÍM!!! Stále doufám, že se něco stane ... Mám naději ... už jenom tu ... nic jiného mi nezbylo. To jenom ona mi dává sílu žít. Miluji tě ... a dlouho budu ...“

Neodepsal ... a přestali se stýkat. Mladá dívka pevně věří, že po čase alespoň napíše: „Ahoj, ...“

Pomyslíla si: „NADĚJE UMÍRÁ POSLEDNÍ ...“

Neopřetovaná láska je opravdu velké téma, které se nějakým způsobem dotkne v životě každého z nás.

„Načerpej sílu ze své slabosti!“

M. de Cervantes: Don Quijote

„Kámen úrazu má každý z nás v sobě sám.“

H. Kleist: Rozbitý džbán

„Osud si na každém – ať je to boháč nebo chudák – najde místo, kde je lechtivý.“

J. Nestroy: Provaz o jednom konci

Začarovaný kruh

Aneta Jůdová

Dnes je můj velký den. Je to první den na mé nové škole.

„Julčo,“ zavolala na mě přísně maminka a netrpělivě se dožadovala mé rozklepané maličkosti.

Seběhla jsem ze schodů, vzala jsem si svačinu a připravila věci potřebné do školy. Nedalo mi to a ještě jednou jsem běžela k zrcadlu, abych si sama sebe pořádně prohlédla. Zhlížela jsem se v té skleněné vitríně, když vtom jsem za sebou uslyšela velmi rozzlobený tón mé milované maminky. Už jsem nemohla nic protahovat a pomalým krokem jsem se vydala k našemu krásně naleštěnému autu.

Přijely jsme před školu, maminka mi popřála hodně štěstí, dala mi pusu na čelo a do ruky mi vtiskla medailonek pro štěstí. Připnula jsem si ho na krk a vystoupila z auta.

„Tú, tú,“ zatroubila na mě maminka.

Všichni se na nás podívali; alespoň já měla takový pocit a nejraději bych se propadla hodně hluboko. Byla ve mně ještě menší dušička. Přesto jsem se však otočila a mamce zamávala. Vstoupila jsem pravou nohou do dveří. Noví spolužáci si mě začali prohlížet a mě jejich upřené pohledy nemohly nechat klidnou. V tu chvíli jsem si připadala ošklivá, tlustá, pihovatá, nemotorná...

Zrychlila jsem krok a hledala záchody.

„Kde jen mohou být? Táhle jsou,“ v duchu jsem zajásala a zamkla jsem se do kabinky. Pozorovala jsem se v mém malém zrcátku a bylo mi smutno. Nevěděla jsem, co mám dělat.

„Jsem moc tlustá?“ kladla jsem si tuto nepříjemnou otázku.

„Je mi třináct a vážím čtyřicet pět kilo,“ odpověděla jsem si potichu.

Poté jsem zareagovala tak, jak jsem to cítila. Svačinu jsem hodila do koše a vešla opět do třídy. Byla téměř prázdná. Nevěděla jsem, do jaké lavice si mám sednout. Bezradně jsem postávala a rozhlížela se po poloprázdné třídě. Těch pár vteřin mně přišlo nekonečných. Nakonec jsem si sedla do poslední lavice.

V tom okamžiku vešla do třídy krásná dívka, která se na mě podívala vražedným pohledem.

Pronesla velmi nesmlouvavě: „Tady sedím já!“

„Nevěděla jsem, že tady sedíš. Kdybych jenom tušila, že zde někdo sedí, nesedla bych si sem,“ odpověděla jsem aspoň trochu rázněji.

Dívka se pouze pousmála, shodila mně penál a odešla ze třídy. Já se loudavým krokem plížila jinam. Vtom zazvonilo, všichni žáci se rychle vrátili do třídy a malinko se zklidnili. Zůstala jsem stát u okna a dívala jsem se po okolí. Nikdo si mě nevsímal. Až nová třídní učitelka, jež vstoupila dovnitř. Představila mě spolužákům, kteří se na mě tupě usmívali. Tak jsem to vnímala po předchozích událostech.

Tento den byl pro mě zlomový. Na nové prostředí jsem si nikdy nezvykla.

Začala jsem se kontrolovat a vyčítat si, jak vypadám i jaká jsem. Stále jsem se hlídala, co sním, co vypiji... Po měsíci jsem zjistila, že mi stačí jogurt a jablko. Během několika týdnů jsem neuvěřitelně zhubla. Maminka si začala dělat starosti, jestli nejsem nemocná. Ze začátku se mi dařilo své problémy před ní tajit. Při jídle jsem předstírala, že něco málo vždy sním, ale většinou jsem si s tím jenom pohrála a odešla od stolu se slovy: „Už nemůžu. Přejedla jsem se v jídelně.“

Po čtvrt roce to však maminka nevydržela a odvezla mě k lékaři. Ten nám oznámil, že mám anorexii. Překvapení to pro nás nebylo, neboť jsme obě dvě tušily, s čím bojuji. Maminka již dobře věděla, že nejím, že si jídlo odpírám a že si připadám stále tlustá. Nemohla to pochopit. Před nástupem na novou školu znala úplně jinou Julii. V té době jsem byla šťastná, hodně jsem se smála, povídala, měla jsem plno zájmů a teď mě nic nebavilo.

Proto není divu, že se mě maminka stále ptala: „Co tě trápí? Proč si takhle ubližuješ? Jaké máš starosti?“

A já dokola opakovala: „Nic! Žádné starosti nemám!“

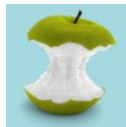
Skončila jsem v nemocnici. Nejdříve jsem dostávala infuze, to ještě šlo. Jakmile jsem se však měla vrátit k pevné stravě, tak jsem jídlo, které mi přinesli, odmítala, schovávala do papírových kapesníků a pak vyhazovala do koše. Samozřejmě se na to přišlo...

Po čase jsem se rozpovídala a všem vysvětlila, kde začaly mé problémy. Maminka se rozplakala. Vlastně to nebylo nic divného, protože v posledních měsících jsem ji viděla plakat velmi často.

Bojuji už téměř rok a pevně doufám, že ten boj vyhraji **já**. Chci ho vyhrát. Chci nad tou zákeřnou nemocí zvítězit a teď konečně věřím, že to dokážu.

Stále si opakuji: „NADĚJE UMÍRÁ POSLEDNÍ...“

Anorexie či mentální anorexie je duševní nemoc spočívající v odmítání potravy a zkreslené představě o svém těle. Spolu s bulimií se řadí mezi tzv. poruchy příjmu potravy.

Je to začarovaný kruh

Jak z něho ven?

Vykřikla: „Né, to opravdu nemůžu!“

„Nic není lidem takovým trnem v oku, jako cizí schopnosti.“

D. Diderot: Jakub fatalista

„Chytrý člověk si zjedná víc příležitostí, než se mu jich nabízí.“

F. Bacon: Eseje

„Některá stvoření zůstanou po celý život znamenitými houslemi uzavřenými v pouzdře, protože tu není, kdo by na ně dovedl hrát.“

R. Rolland: Jan Kryštof

Přes všechny překážky...

Bernadetta Bučoková

Jsem žákyně druhého stupně základní školy. Žiji v Brně a tady také navštěvuji uměleckou školu, kde hraji už devátým rokem na klavír. Moje maminka tvrdí, že jsem hudebně nadaná a že jsem jedinečným dítětem. To já nerada slyším, protože jsem úplně normální děvče pubertálního věku. Prostě hudbu miluji a zajímám se o ni - jako skoro každý dospívající jedinec.

Obě dvě si skoro ve všem rozumíme. Dovedeme se bavit, užívat si jako dvě stejně staré kamarádky. Pouze jednu věc nesmíme spolu řešit. A to je má budoucnost. Pokaždé, jakmile o tom začneme hovořit, to skončí hádkou.

Maminka už má o mé budoucnosti jasno. Chce, abych vystudovala konzervatoř a poté pokračovala na vysoké škole. Největší radost by jí udělalo, kdybych se dostala na Janáčkovu akademii múzických umění. To mým snem však není. Nechci hrát profesionálně na klavír. Baví mě to, ale nejsem si jistá, že bych se tím chtěla živit. Přeji si, aby hra byla stále jenom mým koníčkem. Chci ji dělat pro radost. Až mně bude smutno, sednu si k němu, zahraji pár písniček, skladeb a hned mi bude veseleji. Tak si to představuji já.

Když se mě lidé ptají, čím bych chtěla být, váhám. Maminka toho většinou využije a odpoví za mě. To přímo nesnáším. Tázajícímu hrdě a pyšně oznámí, že jednou budu studovat na konzervatoři. Ještě mě k tomu poklepává po rameni a snad čeká, že se k vychloubání připojím. Připadám si tak hloupě. Nedokáže pochopit, jak mě tím ztrapňuje. Lidé přitakávají a obdivují maminku, jak mě dobře vychovala. Vyzdvihují její obětavost a oceňují, jak mě vede k hudbě. Já při těchto rozhovorech raději odcháším a v duchu si ironicky postesknou: „Už se nemohu dočkat, jak svůj drahocenný život prosedím u not a klavíru.“

Po prázdninách, když se mě spolužačky ptají, jak jsem se měla, co jsem dělala, kde jsem byla, tak už prakticky devět let odpovídám: „Většinu času jsem strávila u klavíru a cvičila jsem.“

Zpočátku mi to ani nevadilo. Hrála jsem ráda a často. Poslední dobou to však maminka přehání a tím mi to zprotivuje. Také ji nechci podporovat v té její vysněné touze. Ostatní spolužáci vypráví své zážitky od moře, z tábora a z různých jiných akcí. Já sedím tiše a závistivě poslouchám.

Jen sama se sebou si začnu povídat: „Podívám se i já někdy do Chorvatska? Navštívím svou milovanou Itálii, kterou znám pouze z knížek a filmů?“

Zase si tiše odpovím: „Určitě, ale až budu dospělá.“

Když se doma zmíním, že bych chtěla jet k moři, nebo na poznávací zájezd, maminka rázně odpoví: „Škoda vyhozených peněz. Jednou se tam podíváš.“

V tu ránu mám vztek, neboť dobře vím, jak to má milovaná maminka myslet.

Vím, že má jenom mne. Proto do mě vkládá takové naděje. Jsem jedináček a tatínek nám umřel při autonehodě, když mi bylo deset let. S ním jsme byli velmi dobří kamarádi. On jediný věděl, po čem v životě toužím. Věděl, že hudbu miluji, že si to bez té hry na hudební nástroj neumím

představit, ale také viděl, že ještě raději zpívám. A touhle cestou se chci vydat. Od svých tří let jsem si stále něco pobrukovala, připravovala jsem si různá vystoupení na rodinné oslavy. Učila jsem se stále nové texty, nejdříve pouze české, později i anglické. Na veřejnosti jsem zpočátku měla trému, ale časem jsem si začala zvykat. Maminka však jenom o zpívání nechce ani slyšet.

Tatínek mě podporoval v mém tajném snu, chválil můj hlas a tvrdil, že zpívám jako ANDĚL. A často mi opakoval, že člověk by měl jít za svým snem i přes nějaké překážky (a tou je v tomto případě, bohužel, má maminka). Když se pohádám s maminkou, vzpomenu si na něho a na jeho slova. Věřím, že by mě podporoval i teď.

Věřím tomu, a proto tiše odpovím: „NADĚJE UMÍRÁ POSLEDNÍ...“

Můj velký sen

Monika Janečková

Jsem obyčejná mladá osmnáctiletá slečna s několika tajnými přáními. Jedním z nich je touha stát se herečkou. Víím, to říká snad každá malá holčička. Pak z toho nějak vyrostou a jejich životní cesty se ubírají úplně jiným směrem. Já však sním stále a chci si ten svůj sen od dětství splnit.

Ukončila jsem 4. ročník na gymnáziu, úspěšně odmaturovala a podala jsem si tři přihlášky na různé vysoké školy. Jednu z nich jsem poslala na Akademii múzických umění v Praze na divadelní obor. Mám velkou trému, ale na druhou stranu jsem zase o krůček blíž k mému vysněnému přání.

Nezahálela jsem a svědomitě se připravovala na talentové zkoušky. Do poslední chvíle jsem si pilně opakovala monology z divadelních her, které jsem si sama vybrala. Samozřejmě jsem si také recitovala básně a připomínala úryvky z prózy, s jejichž výběrem mi ještě pomáhala paní profesorka českého jazyka. Věděla jsem také, že může přijít na řadu vyprávění historek ze života i popis člověka, jehož budu muset charakterizovat nejen slovy, ale také různými gesty a pohyby. Z toho jsem měla největší trému. Naopak na improvizaci nějakého příběhu, nějaké situace jsem se docela těšila. Vždy jsem se ráda předváděla a sehrání nějaké nepřipravené události nebo mluvení spatra mi nikdy nečinilo velké potíže. Seznámila jsem se také s jednou studentkou, jež daný obor studuje. Ta mi také dala několik dobrých rad a poskytla mnoho zajímavých postřehů, jimiž bych se vůbec nezaobírala.

Nastal očekávaný den a já jsem byla od rána velmi nervózní. Do Prahy mě vezla má maminka. V autě jsem si stále opakovala naučené texty. Mamka je chvíli poslouchala, ale pak nevydržela a důrazně pronesla: „Buď v pohodě. Nějak to dopadne. Svět se nezboří a ty budeš mít další nezapomenutelné zážitky.“

Na nic jsem se nezmohla, jenom jsem slabě odsekla: „Tobě se to řekne.“

Maminka začala vypravovat historky a já se zklidnila. Za chvíli jsme byly na místě. Vystoupila jsem z auta a mamka mi popřála hodně štěstí. Usmála jsem se na ni a vstoupila do dveří. Čekala jsem dvě hodiny, než na mě přišla řada. Ale dočkala jsem se. Otevřely se dveře a uslyšela jsem své jméno. Vešla jsem do místnosti a vše začalo. Úplně na začátku se mě zeptali, proč jsem se přihlásila. Odpověděla jsem a doufala, že je má odpověď uspokojila.

V tu chvíli začala profesorka s kulatými brýlemi se silnými skly hrát na klavír a já do toho měla něco zarecitovat. Byla jsem sama se sebou spokojena i profesorům se to líbilo. A pokračovali jsme dál. Dokonce po mně chtěli, abych zatančila polku a valčík. Opět jsem to zvládla, i když s malými chybičkami. Tentokrát jsem na porotě nepoznala, jaké z toho měla pocity. Nakonec přišlo to nejdůležitější – monology. Na ty jsem se připravovala celý půlrok. Když jsem vyšla z místnosti, čekala na mě maminka a držela mi pěstě.

Vrátily jsme se domů a čekaly pár dní, jaké přijde rozhodnutí. A dočkala jsem se. Přišel nekonečně dlouho očekávaný dopis. Opatrně jsem ho otevřela a tam stálo: „Vážená uchazečko, v prvním kole jste uspěla na výbornou. Dostala jste se do druhého kola, které proběhne 20. června 2013.“

Těch pár dní uběhlo jako voda a opět jsme jely do Prahy. Čekaly mě tam podobné úkoly jako v minulém kole. K tomu přibýly ještě teoretické otázky zaměřené na dějiny filmu, hudby... Nevyhnula jsem se ani různým literárním pojmům. Většinou jsem odpověděla správně, pouze o jedné otázce jsem nic nevěděla. Odcházela jsem s velmi dobrým pocitem a přestala vnímat okolí. Byla jsem tak zamyšlená, že jsem zakopla o práh, když jsem vycházela ze dveří. Otočila jsem se a spatřila, jak se profesori usmívají. Samozřejmě jsem to brala tak, že se mi smějí. Rychle jsem zavřela dveře a utíkala jsem k autu. Mamce jsem pouze odsekla a pověděla jsem jí, co se mi stalo. Doma byla napjatá nálada. Po víkendu jsem měla obálku ve schránce. Pomalu jsem začala dopis otvírat a vzápětí se radovat. Jsem v posledním kole.

Třetí kolo bylo nejnáročnější. Mluvení do mikrofonu mi nešlo a ze světel kamer jsem byla velmi nejistá. Tentokrát jsem odjížděla smutná. Už jsem nebyla tak přesvědčená, že mě přijmou. Nedoufala jsem v konečné vítězství. A také to tak bylo. Nepřijali mě.

I když jsem si to myslela, tak jsem tomu nechtěla uvěřit. Stále jsem si nalhávala, že se to změní. Nevím jak, ale nechtěla jsem si připustit, že je to definitivní verdikt. Byl... Slíbila jsem si, že to příští rok zkusím znovu. Bohatší o současné zkušenosti ... Tak snadno se nevzdám.

Zakřičela jsem nahlas: „NADĚJE UMÍRÁ POSLEDNÍ...“

The image shows the letters 'AMU' in a large, bold, black, sans-serif font. The letters are slightly shadowed, giving them a three-dimensional appearance as if they are floating or standing on a surface. The 'A' is on the left, the 'M' is in the middle, and the 'U' is on the right. The background is plain white.

Pevně věřím, že to příště vyjde,
mé velké přání vyslyšeno bude.

Vše pro to raději udělám,
do příprav se brzy dám.

Znamé texty si pilně nacvičím
a příští rok to opět ráda zkusím.

Mikrofon snad přesvědčím
a mluvit se s ním naučím.

Světla kamer si oblíbím,
s trémou řádně zacvičím.

O zkušenosti bohatší jsem,
za rok se ráda vrátím sem.

Naději v sobě stále mám,
a proto se nevzdávám.

„Nemoc deptá sice tělo, ale osvobozuje duši; a také ji očišťuje; v nocích a dnech nucené nečinnosti napadají člověka myšlenky, které by se jinak bály příliš ostrého světla... Kdo nikdy nestonal, nezná dobře své nitro.“

R. Rolland: Jan Kryštof

„Nikdo nesmí zavírat oči a domnívat se, že bolest, od níž odvrátil pohled, nenastala. Ať si nikdo neulehčuje tíhu odpovědnosti.“

A. Schweitzer

„Není mocnějšího léku než naděje, nejnepatrnější známka pochyby ve tváři nebo v hlase lékařově může stát pacienta život.“

A. Munthe: Kniha o životě a smrti

Skličující pravda

Petr Zavřel

Jsem hokejový hráč. Měl bych vám to upřesnit; býval jsem, ještě nedávno, skoro jako by to bylo včera, kdy jsem naposledy stál na ledě. Ale potom jsem uslyšel lékařův zdrcující verdikt. Jeho slova mi ještě dlouho zněla v uších. A změnila mi můj dosavadní život. To neštěstí, ta hrůza...

Sklízel jsem úspěchy, byl jsem rváč, fanoušci mě milovali a teď je ze mne troska. Našli mi rakovinu plic i něco malého na mozku. Bral jsem dvanáct prášků denně a sledoval hokej. Náš tým ztrácel autoritu a pomalu se propadal v žebříčku dolů. Byl jsem vzteklý, protože jsem jen tak ležel a nemohl jsem pro svůj uznávaný tým nic udělat. Taková beznaděj...

V tu chvíli se ve mně začalo vše bouřit. Nenáviděl jsem se.

A začal jsem si vyčítat a v klidu k sobě promlouvat: „Celý den tu ležíš jako chciplotina a nic neděláš. Po tomhle možná sní dost lidí, ale ty mezi ně nepatříš. Tak koukej něco dělat! Takhle prostě NE!“

Uvědomil jsem si, co chci.

A řekl jsem si: „Pokud mám umřít, tak to bude na ledě a ne na pohovce.“

Pomaloučku jsem zvedl své ochablé svaly. A začal pomalu, ale poctivě posilovat. Potom jsem vstal a začal jsem hledat svou výbavu.

„Kde je má hokejka? Proč ji nemohu najít?“ ptal jsem se sám sebe.

Vše bylo připraveno, pouze hokejka chyběla. Pomalu jsem cítil, jak mi docházela energie. Stál jsem na nohou příliš dlouho.

„Buď silný!“ opakoval jsem si, ale zbytečně.

Skácel jsem se k zemi a cítil bolest, ohromnou bolest v hlavě. Svíjel jsem se bolestí na zemi a najednou jsem si vzpomněl, že hokejka je ve sklepě. Vzpomínka na ni mi vykouzlila úsměv na tváři. Snažil jsem se ze země zvednout, marně. Začal jsem se bezmocně smát, jak jsem byl slabý.

„O co se tady vlastně snažíš? Stejně si už nezahraješ?“ posmíval jsem se sám sobě. Nic jiného mi v ten moment stejně nezbývalo.

Nakonec jsem vstal a bez výbavy jsem zdrceně vyrazil na stadion. Zrovna hráli hokejový zápas a domácí prohrávali o sedm gólů. Nedalo se na to dívat a v tu chvíli mě napadl geniální nápad. Rozhodl jsem se, že začnu mužstvo trénovat a stane se ze mě trenér.

Pomaloučku jsem se blížil k jejich střídačce, hokejisté se na mě podívali a něco si špitali. Najednou někdo vykřikl: „To je Argy! Aron Orgg, nejproduktivnější hráč tohoto roku a zároveň největší rváč!“

„Ano, ano, děkuju,“ odpověděl jsem.

Hned jsem toho využil a klidným hlasem jsem řekl: „Hoši, moc rád bych vám dělal trenéra, pokud je to možné.“

„To by bylo skvělé!“ ozvalo se ze střídačky, „náš trenér chce už stejně končit.“

Ten na to odpověděl: „Hoši mají pravdu. Rád předám štafetu někomu, jako jste vy.“

Ten zápas jsme sice nevyhráli, ale nová naděje nám svítla. Začal jsem klukům zvyšovat tréninky a občas se mě ptali, proč nezačnu znovu hrát. Odpovědi se nedočkali, protože jsem nechtěl, aby mě litovali. Kluci postupně vyhrávali a před námi byl zápas, který nás měl dostat do NHL. Zápas jsme jen tak tak vyhráli. Uplynulo pár let a my jsme likvidovali tým za týmem. Pomalu jsme se dostávali v žebříčku k týmu, v němž jsem hrával – Rangers. Spoléhal jsem na to, že znám jejich hru, taktiku... Říkal jsem si, že by neměl být takový problém je porazit.

„Tak uvidíme,“ pomyslel jsem si, „jak jim to natřeme.“

Nastal náš velký den.

Mí bývalí spoluhráči si mě prohlíželi a křičeli: „Ty jsi nás zradil, zrádče!“

Neměl jsem dost sil jim vysvětlovat, že už jsem se na vlastní hru necítil a že mi to takhle stačí. Pro sebe jsem si zanařoval: „Bylo to mé rozhodnutí a vám to může být jedno!“

Hra začala a mě přepadly strašné bolesti. Nechtěl jsem si je připouštět, nechtěl jsem je vnímat, proto jsem si začal sám se sebou povídat:

„Já na vás nemám čas! Teď se věnuju něčemu jinému, tak mě nechte na pokoji.“

Zbývá třicet jedna sekund do konce zápasu a stav je nerozhodný – 3:3. Crosby pak přihrál Glattovi a ten vystřelil.

Najednou jsem se skácel k zemi. Doktoři rychle přiběhli a ptali se, co se stalo.

Já jsem jen opakoval: „Je to gól?“

Odpověděli: „Ano, prý ano.“

Usmíval jsem se a chtělo si mi spát. Uvědomil jsem si, že jsme vyhráli a mně se splnil sen. Byl to krásný pocit, a tak jsem zavřel oči a spal.

A ve snu jsem si opakoval: „NADĚJE UMÍRÁ POSLEDNÍ...“

„Pes je velmi neprozřetelný. Nikdy se nestará o to, máte-li pravdu nebo ne, neptá se, jste-li bohat či chud. Jste jeho kamarád... Drží se vás stále, aby vás potěšil, bděl nad vámi a když je třeba – dal by pro vás svůj život – bláhový pes, bez rozumu a bez duše.“

Jerome Klapka Jerome: Jalové myšlenky lenivého člověka

Radostné shledání

Adéla Jáchimová

Chtěla bych vám vyprávět zážitek, jenž se stal o prázdninách. Každý rok k nám jezdí bratranec a sestřenice, kteří bydlí ve městě. I tentokrát nás navštívili. Hráli jsme různé hry, podnikali jsme výlety do přírody a samozřejmě jsme se chodili koupat.

Jednoho dne jsme se vypravili společně s rodiči na výlet. Připravili jsme si batohy, kam nám maminka dala svačinu, pití a nějaké dobroty. Všechno jsme měli nachystané, a tak jsme mohli vyrazit. Vzali jsme s sebou i naše dva psy – Nelu a Bena. Ti si to náramně užívali. Celou dobu s námi dováděli, skákali po nás a byli vděční, že jsme je nenechali doma.

Cesta vedla přes louky kolem lesa. Užívali jsme si krásu letní přírody, rozhlíželi jsme se po okolí a občas zaběhli přímo do lesa na maliny i borůvky. Na chvíli jsme si sedli na pařezy a zaposlouchali jsme se do nádherné melodie. Stali jsme se vděčnými diváky. Vydrželi bychom sedět déle, ale najednou si má sestra všimla, že již delší dobu neviděla roz dováděnou Nelinku. Zakřičela: „Nevíte, kde je Nela? Určitě se někam zaběhla!“

Úplně v nás hrklo. Začali jsme zmateně pobíhat. Volali jsme, pískali jsme, nikde jsme ji však neslyšeli. Jenom vítr si stále zpíval tu svou písničku a stromy se pohupovaly do rytmu melodie. Začali jsme být hodně nervózní, neboť jsme se dostali hlouběji do lesa a stále nic. Už jsme ztráceli naději. Jako poslední šanci jsme viděli nechat v lese bundu jednoho z nás. Tatínek řekl: „Možná se vrátí, až ucítí náš pach.“

Chtěli jsme se vrátit domů, ale stále nám to nedalo. Asi po dvou hodinách hledání se Nelinka objevila za mými zády. To bylo radosti a zároveň hubování. Asi pronásledovala nějakou stopu srnky a vydala se za ní.

Z výletu sice nic moc nebylo, ale všichni jsme měli radost, že vše dobře dopadlo.

Řekla jsem si: „NADĚJE UMÍRÁ POSLEDNÍ...“

„Čím víc znám lidi, tím raději mám psy.“

Madame Rolandová

„Projdu tímto světem jen jednou: proto ať každé dobro, které mohu vykonat, každou laskavost, kterou mohu prokázat člověku nebo zvířeti, vykonám teď. Ať ji neodkládám, ani nezanedbávám, neboť touto cestou znovu nepůjdu.“

John Galsworthy

Zázrak

Karel Pivnička

V jednom malém městě nedaleko Londýna bydlel pan Peterson se svou manželkou. Žilo se jim tam šťastně. Bydleli v útulném rodinném domku s překrásnou zahradou plnou různobarevných květin. Nemohli si na nikoho a na nic stěžovat, ale k úplnému štěstí jim však přece jen něco chybělo. Toužili totiž po miminku. Paní Petersonová nemohla stále otěhotnět.

Čas plynul a oni skoro přestali věřit, že se někdy svého dítěte dočkají. Když už ani nedoufali, že se i na ně bude jednou usmívat jejich vlastní robátko, začalo být paní Petersonové špatně. Myslela si, že jí něco je, tak si zašla ke svému lékaři. A ten jí sdělil radostnou novinu. Nic jiného si slyšet nepřála. Jakmile vyšla z nemocnice, pospíchala za svým manželem.

Devět měsíců uteklo jako voda. Vše probíhalo bez komplikací. Poslední měsíc byl pan Peterson jako na trní. Dělal si starosti, aby vše dobře dopadlo. Měli již vše přichystané a pečlivě naplánované. Konečně nastal netrpělivě očekávaný den. Narodila se jim nádherná holčička. Za dva dny se však dozvěděli děsivou zprávu. Jejich dceruška měla vrozenou srdeční vadu. Doktoři jí nedávali velkou šanci na přežití a sdělili jim krutou pravdu, že lidé s touto vadou se dožívají velmi nízkého věku. Musela si v nemocnici pobýt delší dobu, neboť ji čekala první operace. Zvládla ji statečně a po několika dnech byla se svou maminkou konečně propuštěna. Přesto pan a paní Petersonovi odcházeli z nemocnice zdrceni. Slíbili si, že udělají vše pro uzdravení své jediné dcerky.

Rozhodli se, že každý den prožijí se svou dcerou naplno, že to bude to nejšťastnější dítětko pod sluncem. A podle toho také žili. Každý den si užívali, jak jen nejlépe mohli. Dělalí spoustu věcí společně. Hráli si, pak sportovali, podnikali různé výlety... prostě se nenudili. Plnili jí téměř každé její přání. Přesto nebyla rozmazlená.

Chodili na pravidelné kontroly. Když bylo dívce kolem šesti let, prodělala další dvě operace. Všichni tři s tím však statečně bojovali. Vše proběhlo tak, jak mělo. A doktoři jim dávali velkou naději. Přesto musela být pod pravidelným lékařským dohledem.

Začala chodit do školy a byla velmi chytrá a zvědavá žákyně, pak studentka gymnázia a ani vysoká škola pedagogická jí nedělala žádné problémy. Stala se z ní paní učitelka. Děti zbožňovala...

Z dívky se stala starostlivá maminka, která si vážila každého dne, nevyhledávala malicherné konflikty, ale užívala si každodenní maličkosti.

Při čtení tohoto příběhu jsem si pomyslela: „NADĚJE UMÍRÁ POSLEDNÍ...“

„Naděje je jediný lhář, který nikdy nepozbyl pověsti pravdomluvného.“

Robert Green Ingersoll: Řeč

Co s sebou přináší život...

